

Sygn. akt IV P 61/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2021 r.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Alicja Lisiecka
Ławnicy:	b/l
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Stanisz

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2021 r. w Inowrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa **E. K.**

przeciwko **Gminnemu Ośrodkowi Pomocy (...) w I.**

o odprawę rentową

1. zasądza od pozwanego Gminnego Ośrodka Pomocy (...)

w I. na rzecz powódki E. K. kwotę 25.260,00 zł (dwadzieścia pięć tysięcy dwieście sześćdziesiąt złotych 00/100) brutto tytułem odprawy rentowej wraz z odsetkami ustawowymi ze opóźnienie od dnia 17 listopada 2020 r. do dnia zapłaty,

2. w pozostałej części powództwo oddala,

3. nakazuje pobrać od pozwanego Gminnego Ośrodka Pomocy (...)

w I. na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego

w I. kwotę 1.263,00 zł (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt trzy złote 00/100) tytułem zwrotu kosztów sądowych, od uiszczenia których z mocy ustawy zwolniona była powódka,

4. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.600,00 zł (trzy tysiące sześćset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty,

5. wyrokowi w punkcie 1 (pierwszym) nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4.210,00 zł (cztery tysiące dwieście dziesięć złotych 00/100) brutto.

Sędzia Alicja Lisiecka

Sygn. akt IV P 61/21

UZASADNIENIE

Powódka E. K. w pozwie z dnia 7 lipca 2021r. (k. 2-8) skierowanym przeciwko Gminnemu Ośrodkowi Pomocy (...) w I. wniosła o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz odprawy rentowej w kwocie 25.260,00zł. brutto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 marca 2019r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie powódka podała, że była zatrudniona u pozwanego przez ponad 20 lat, bo od dnia 4 czerwca 1997r. do dnia 28 lutego 2019r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku pracownik socjalny, za wynagrodzeniem miesięcznym wynoszącym 4.210,00zł. brutto. W czasie trwania łączącego strony stosunku pracy u powódki występowały objawy zespołu depresyjnego z wysokim poziomem lęku i zaburzeniami koncentracji, w wyniku czego E. K. od 2010r. leczyła się psychiatrycznie. Śmierć ojca powódki sprawiła, że zdiagnozowane u niej zaburzenia nasiliły się do tego stopnia, że powódka nie była zdolna świadczyć pracy na rzecz pozwanego pracodawcy i dlatego też w dniu 28 lutego 2019r. strony rozwiązały łączącą ich umowę o pracę. Po ustaniu zatrudnienia, w okresie od dnia 1 marca 2019r. do dnia 21 lipca 2019r. , E. K. pobierała zasiłek chorobowy, a po jego wykorzystaniu , przez okres 6 miesięcy, począwszy od dnia 22 lipca 2019r. do dnia 17 stycznia 2020r. korzystała ze świadczenia rehabilitacyjnego. Decyzją ZUS z dnia 5 lutego 2020r., znak (...) powódka uzyskała prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na dalszy okres 6 miesięcy, tj. od dnia 18 stycznia 2020r. do dnia 15 lipca 2020r., było to jednak poprzedzone odwołaniem powódki od pierwotnej, niekorzystnej dla niej decyzji ZUS do Sądu Rejonowego w B.. Oczekując na rozstrzygnięcie (...) Sądu w przedmiocie świadczenia rehabilitacyjnego na dalszy okres 6 miesięcy, E. K. rozpoczęła starania o uzyskanie prawa do renty, a wobec niepewnej sytuacji, w jakiej się znalazła, z obawy przed utratą środków do życia oraz pozbawieniem jej ubezpieczenia zdrowotnego, od dnia 16 lipca 2020r. do dnia 5 sierpnia 2020r. pobierała zasiłek dla bezrobotnych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 17 listopada 2020r., znak (...), przyznał powódce rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, ustalając jednocześnie, że niezdolność E. K. do pracy istniała na dzień 6 sierpnia 2020r. Pismem osobistym z dnia 24 marca 2021r., a następnie pismem z dnia 17 czerwca 2021r. autorstwa ustanowionego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, powódka wezwała pozwanego Gminny Ośrodek Pomocy (...) w I. do zapłaty odprawy w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy. W odpowiedzi strona pozwana odmówiła spełnienia oczekiwanego przez powódkę świadczenia, podnosząc, iż brak jest podstaw do wypłacenia przedmiotowej odprawy albowiem E. K. od dnia 16 lipca 2020r. do dnia 5 sierpnia 2020r. była osobą bezrobotną, otrzymywała z tego tytułu zasiłek dla bezrobotnych i w związku z powyższym w sprawie nie zaistniał związek czasowo-przyczynowy między rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem powódki na rentę oraz nie doszło do płynnego przejścia E. K. ze statusu pracownika na status rencisty, tym bardziej, że od rozwiązania stosunku pracy łączącego strony a dniem przejścia powódki na rentę upłynęły aż 524 dni. Odmowa wypłacenia powódce przez pozwanego oczekiwanej przez powódkę odprawy rentowej zmusiła E. K. do dochodzenia swoich praw na drodze sądowej i stąd też niniejszy proces.

Pozwany Gminny Ośrodek Pomocy (...) w I. wniosł o oddalenie powództwa w całości.

W odpowiedzi na pozew z dnia 3 sierpnia 2021r.(k. 6-71) zarzucił, iż:

- powódka E. K. w okresie zatrudnienia u strony pozwanej systematycznie chodziła do pracy i nigdy nie zgłaszała pracodawcy jakichkolwiek problemów ze zdrowiem psychicznym, nie przedstawiła mu jakiegokolwiek dokumentu medycznego stwierdzającego jej niezdolność do pracy z tytułu zaburzeń depresyjnych i nigdy nie podnosiła, by miała problemy z relacjami interpersonalnymi lub zaburzenia lękowe związane z wykonywaniem obowiązków służbowych,

- strony rozwiązały z dniem 28 lutego 2019r., za porozumieniem stron, łączącą ich bezterminową umowę o pracę, jednak powyższe nastąpiło na wyraźną prośbę powódki, która wcześniej, bo dnia 26 lutego 2021r., została przez pozwanego zwolniona z pracy w trybie dyscyplinarnym, bez zachowania okresu wypowiedzenia, na podstawie art. 52 § 1 pkt 2 k.p., w związku z popełnieniem przez powódkę przestępstwa sfalszowania podpisu Kierownika pozwanego (...) na dokumentach urzędowych, co jednoznacznie oznaczało, że celem rozwiązania stosunku pracy nie było przejście powódki na rentę,

- w sprawie brak było podstaw do wypłacenia powódce odprawy rentowej albowiem E. K. od dnia 16 lipca 2020r. do dnia 5 sierpnia 2020r. była osobą bezrobotną, otrzymywała z tego tytułu zasiłek dla bezrobotnych i w związku z powyższym nie zaistniał związek czasowo-przyczynowy między rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem powódki na rentę oraz nie doszło do płynnego przejścia E. K. ze statusu pracownika na status rencisty, tym bardziej, że od rozwiązania stosunku pracy łączącego strony do dnia przejścia powódki na rentę upłynęły 524 dni.

Jednocześnie strona pozwana wykluczyła możliwość ugodowego zakończenia niniejszego postępowania i choć zakwestionowała samą zasadę swojej odpowiedzialności, to nie kwestionowała wysokości dochodzonej przez E. K. odprawy rentowej (k. 67, k.71), ogniskując niniejszy spór wokół interpretacji przepisów prawa, niż wokół okoliczności faktycznych rozpoznawanej sprawy.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka E. K. była zatrudniona w pozwanym Gminnym Ośrodku Pomocy (...) w I. w okresie od dnia 4 czerwca 1997r. do dnia 28 lutego 2019r., w pełnym wymiarze czasu pracy, ostatnio na stanowisku specjalisty pracy socjalnej. Od dnia 1 stycznia 1998r. strony łączyła umowa o pracę z dnia 31 grudnia 1997r. zawarta na czas nieokreślony.

(bezsporne)

W 2009r. u powódki zdiagnozowano epizod depresyjny-F32, zespół depresyjny, z wysokim poziomem lęku i zaburzeniami koncentracji uwagi, co zrodziło konieczność wdrożenia wobec E. K. systematycznego leczenia psychiatrycznego - farmakoterapii oraz psychoterapii. Powódka poddała się powyższemu zaleceniu.

(dowód- protokół badań sądowo-lekarskich z dnia 2.07.2020r.-k. 13-14 akt Sądu Rejonowego w B. o sygn. VII U 413/20, zaświadczenie o stanie zdrowia powódki z dnia 6.07.2006r.-k. 16-16v. akt Sądu Rejonowego w B. o sygn. VII U 413/20, przesłuchanie powódki E. K.- k. 160-160v.,e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min. 00:26:04-00:43:41)

Pozostając pod kontrolą lekarza psychiatry i stosując się do jego zaleceń, powódka kontynuowała pracę u strony pozwanej. Z nałożonych obowiązków wywiązywała się bez zastrzeżeń. Nie poinformowała pracodawcy o swojej chorobie, wstydziła się i obawiała reakcji współpracowników. Ze zwolnień lekarskich, w trakcie zatrudnienia w Gminnym Ośrodku Pomocy (...) w I., powódka korzystała sporadycznie, dodatkowo nieobecności te nie były długotrwałe.

(dowód- zeznania świadka D. P.-k.159-160, e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min.00:02:14-00:25:42, przesłuchanie powódki E. K.- k. 160-160v.,e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min. 00:26:04-00:43:41, przesłuchanie strony pozwanej w osobie Kierownika E. S.-k. 160v-161, e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min.00:43:41-00:58:06)

Stan zdrowia powódki pogorszył się na początku 2019r. i z tego względu E. K. przebywała na zwolnieniu lekarskim w okresie od dnia 2 stycznia 2019r. do dnia 11 stycznia 2019r.

(dowód-zwolnienie lekarskie powódki z dnia 2.01.2019r.-k. 129, zeznania świadka D. P.-k.159-160, e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min.00:02:14-00:25:42, przesłuchanie powódki E. K.- k. 160-160v.,e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min. 00:26:04-00:43:41, przesłuchanie strony pozwanej w osobie Kierownika E. S.-k. 160v-161, e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min.00:43:41-00:58:06)

Po powrocie do pracy, w dniu 14 stycznia 2019r., E. K. ukarana została przez pozwanego pracodawcę porządkową karą nagany za naruszenie ustalonej organizacji i porządku w procesie pracy oraz z powodu ciężkiego oraz rażącego naruszenia przepisów (...).

W odpowiedzi na zawiadomienie o ukaraniu karą nagany, tego samego dnia, powódka złożyła pisemne oświadczenie, w którym poinformowała pozwanego, że od 2010r. leczy się i że od pewnego czasu stan jej zdrowia uległ pogorszeniu, co z kolei wpływa na pogorszenie pracy powódki w Gminnym Ośrodku Pomocy (...) w I..

(dowód- zawiadomienie o wymierzeniu kary porządkowej z dnia 14.01.2019r.-k. 128, oświadczenie powódki z dnia 14.01.2019r.-k. 127, przesłuchanie powódki E. K.- k. 160-160v.,e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min. 00:26:04-00:43:41, przesłuchanie strony pozwanej w osobie Kierownika E. S.-k. 160v-161, e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min.00:43:41-00:58:06)

W okresie od dnia 21 stycznia 2019r. do dnia 18 marca 2019r., z powodu stanu swojego zdrowia, E. K. ponownie korzystała ze zwolnienia lekarskiego.

(dowód-zwolnienie lekarskie powódki z dnia 21.01.2019r.-k. 130 i z dnia 18.02.2019r.-k.)

Podczas nieobecności powódki w pracy, w dniu 4 lutego 2019r., w wyniku doraźnej kontroli wewnętrznej, pozwany ujawnił dokumenty służbowe, które należały do zakresu obowiązków służbowych E. K., a na których widniała pieczęć służbowa Kierownika Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w I.-E. S., jednak figurujący na pieczęcie podpis, a właściwie parafa, nie należał już do Kierownika strony pozwanej.

Powódka, podczas zorganizowanego przez pozwanego w dniu 18 lutego 2019r. spotkania, przyznała się do podrobienia podpisu E. S. na w/wym. dokumentach urzędowych, a strona pozwana pismem z dnia 26 lutego 2019r., na podstawie art. 52 § 1 pkt 2 k.p., rozwiązała z powódką, z dniem otrzymania w/wym. pisma, łączącą strony umowę o pracę zawartą w dniu 31 grudnia 1997r. bez wypowiedzenia z winy pracownika. Jako przyczyny dyscyplinarnego zwolnienia powódki pozwany pracodawca wskazał popełnienie przez E. K., w czasie trwania umowy o pracę, oczywistego przestępstwa, które uniemożliwiało dalsze zatrudnienie powódki na stanowisku specjalisty pracy socjalnej, a mianowicie - sfalszowanie podpisu Kierownika Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w I.- E. S. na enumeratywnie wymienionych w piśmie z dnia 26 lutego 2019r dokumentach urzędowych.

Powyższe oświadczenie strony pozwanej zostało doręczone powódce w dniu 27 lutego 2019r.

(dowód- notatka służbowa -k. 116, zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa z dnia 25.02.2019r.-k. 98, rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z dnia 26.02.2019r.- k. D-1 akt osobowych powódki, zpo rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z dnia 26.02.2019r.- k. D-2 akt osobowych powódki, postanowienie KPP w I. o umorzeniu dochodzenia z dnia 29.04.2019r.-k. 95-95v., zeznania świadka D. P.-k.159-160, e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min.00:02:14-00:25:42, przesłuchanie powódki E. K.- k. 160-160v.,e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min. 00:26:04-00:43:41, przesłuchanie strony pozwanej w osobie Kierownika E. S.-k. 160v-161, e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min.00:43:41-00:58:06)

Pismem z dnia 28 lutego 2019r., doręczonym stronie pozwanej tego samego dnia, powódka zwróciła się do pracodawcy z prośbą o cofnięcie oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika oraz wyrażenie zgody na rozwiązanie łączącego strony stosunku pracy za porozumieniem stron z dniem 28 lutego 2019r.

Strona pozwana przychyliła się do powyższej prośby powódki.

Łącząca powódkę E. K. i pozwaną Gminny Ośrodek Pomocy (...) w I. umowa o pracę na czas nieokreślony zawarta w dniu 31 grudnia 1997r. uległa rozwiązaniu za porozumieniem stron z dniem 28 lutego 2019r., natomiast prowadzone przez Komendę Powiatową Policji w I. - na skutek zawiadomienia dokonanego przez pozwanego- postępowanie karne w sprawie podrobienia podpisów Kierownika (...) E. S., zostało umorzone w dniu 29 kwietnia 2019r. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego.

(dowód-pismo powódki z dnia 28.02.2019r.-k.C-3 akt osobowych powódki, świadectwo pracy powódki z dnia 4.03.2020r.-k. C-5 akt osobowych powódki, postanowienie KPP w I. z dnia 29.04.2019r. o umorzeniu dochodzenia-k. 95-96, zeznania świadka D. P.-k.159-160, e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min.00:02:14-00:25:42, przesłuchanie powódki E. K.- k. 160-160v.,e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min. 00:26:04-00:43:41, przesłuchanie strony pozwanej w osobie Kierownika E. S.-k. 160v-161, e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min.00:43:41-00:58:06)

Powódka, po rozwiązaniu stosunku pracy z pozwanym, kontynuowała leczenie i korzystała ze zwolnienia lekarskiego w sposób nieprzerwany aż do wykorzystania okresu zasiłku chorobowego, tj. do dnia 21 lipca 2019r., a następnie od dnia 22 lipca 2019r. do dnia 17 stycznia 2020r. pobierała przyznane jej świadczenie rehabilitacyjne.

Podczas korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego, w okresie od dnia 22 listopad 2019r. do dnia 15 grudnia 2019r., powódka poddana została leczniczej rehabilitacji psychosomatycznej w ramach prewencji rentowej ZUS, jednak mimo zastosowanych kompleksowych oddziaływań psychofarmakologicznych i psychologicznych nie uzyskano u powódki poprawy stanu psychicznego. U E. K. nadal utrzymywały się objawy zespołu depresyjnego z wysokim poziomem lęku i z zaburzeniami koncentracji uwagi, co pogarszało funkcjonowanie społeczne powódki i nie rokowało poprawy możliwości adaptacyjnych jej organizmu do obciążających warunków środowiskowych. Powódka wymagała dalszego leczenia specjalistycznego w (...) i leczenie to kontynuowała regularnie w ramach NFZ u lekarza psychiatry – dr T. G. z O.-Psychiatrycznego Ośrodka (...) w I..

(dowód -informacja o przebytej przez powódkę rehabilitacji leczniczej w ramach prewencji rentowej ZUS-K. 11-13, protokół badań sądowo-lekarskich z dnia 2.07.2020r.-k. 13-14 akt Sądu Rejonowego w B.o sygn. VII U 413/20, przesłuchanie powódki E. K.- k. 160-160v.,e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min. 00:26:04-00:43:41)

Po przeprowadzonym w dniu 28 lutego 2020r. badaniu powódki, lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 2 marca 2020r. orzekł, iż E. K. jest zdolna do pracy , a Zakład Ubezpieczeń Społecznych, decyzją z dnia 23 marca 2020r. , znak (...), odmówił powódce prawa do dalszego świadczenia rehabilitacyjnego.

Komisja Lekarska ZUS, na skutek złożonego przez powódkę odwołania od decyzji ZUS z dnia 23 marca 2020r., podzieliła stanowisko lekarza orzecznika ZUS, w konsekwencji czego Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 15 kwietnia 2020r., znak (...) uchylił decyzję ZUS z dnia 23 marca 2020r., znak (...) i uznał, że powódka E. K. nie ma prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Powódka od powyższej decyzji wniosła odwołanie do Sądu Rejonowego w B.. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt VII U 413/20.

(dowód- decyzja ZUS z dnia 23.03.2020r.-k. 43-44, decyzja ZUS z dnia 15.04.2020r.-k.39- 40 , zeznania świadka D. P.-k.159-160, e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min.00:02:14-00:25:42, przesłuchanie powódki E. K.- k. 160-160v.,e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min. 00:26:04-00:43:41, przesłuchanie strony pozwanej w osobie Kierownika E. S.-k. 160v-161, e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min.00:43:41-00:58:06)

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem z dnia 28 listopada 2020r., w sprawie o sygn. akt VII U 413/20, zmienił zaskarżoną przez powódkę decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 kwietnia 2020r. w ten sposób, że przyznał E. K. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na dalsze 6 miesięcy od dnia 18 stycznia 2020r. Wyrok powyższy uprawomocnił się dnia 28 grudnia 2020r.

(dowód- wyrok SR wB. z dnia 28.11.2020r-k. 29 akt VII U 413/20)

Oczekując na rozpoznanie przez Sąd własnego odwołania od decyzji ZUS z dnia 15 kwietnia 2020r. odmawiającej powódce prawa do dalszego świadczenia rehabilitacyjnego, E. K. nadal cierpiała na zespół depresyjny z wysokim poziomem lęku i zaburzeniami koncentracji uwagi, regularnie korzystała z pomocy lekarza psychiatry i poddawała się zaleconej przez niego farmakoterapii.

Będąc pozbawioną dalszego świadczenia rehabilitacyjnego i w ten sposób- środków do życia oraz bojąc się utraty ubezpieczenia zdrowotnego i przez to możliwości korzystania z bezpłatnej opieki medycznej w ramach NFZ, E. K. w dniu 12 marca 2020r. zarejestrowała się w Powiatowym Urzędzie Pracy w I. jako osoba bezrobotna. Choć nadal była chora, na potrzeby uzyskania statusu osoby bezrobotnej i związanego z tym prawa do zasiłku dla bezrobotnych oraz ubezpieczenia zdrowotnego, zadeklarowała, że jest zdolna do pracy. W rzeczywistości powódka zatrudnienia nie poszukiwała i kontynuowała leczenie występującego u niej zespołu depresyjnego.

(dowód - zaświadczenie z PUP w I. z dnia 17.11.2020r.-k. 25, przesłuchanie powódki E. K.- k. 160-160v.,e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min. 00:26:04-00:43:41)

Długotrwałość toczącego się postępowania sądowego w sprawie o sygn. akt VII U 413/20, niepewność co do oczekiwanego wyroku oraz utrzymujący się stan zdrowia, który nie pozwalał powódce podjąć zatrudnienia, sprawiły, iż E. K. w dniu 19 sierpnia 2020r. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o rentę.

(dowód- decyzja ZUS z dnia 17.11.2020r., znak (...) -k.23-24, przesłuchanie powódki E. K.- k. 160-160v.,e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min. 00:26:04-00:43:41)

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 2 października 2020r. stwierdził, że E. K., z powodu zdiagnozowanego u niej epizodu depresyjnego, bez poprawy funkcjonowania zawodowego, pomimo systematycznego leczenia, jest częściowo niezdolna do pracy do dnia 31 października 2022r. i że data powstania częściowej niezdolności do pracy istniała u powódki na dzień 6 sierpnia 2020r.

W efekcie Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 17 listopada 2020r., znak (...), przyznał powódce, od dnia 6 sierpnia 2020r. do dnia 31 października 2022r., rentę z tytułu częściowej nieudolności do pracy.

(dowód - orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 2.10.2020r.-k. 21-22, decyzja ZUS z dnia 17.11.2020r., znak (...) -k.23-24, przesłuchanie powódki E. K.- k. 160-160v.,e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min. 00:26:04-00:43:41)

Na skutek wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy w B. w sprawie VII U 413/20, powódka pozbawiona została statusu osoby bezrobotnej i prawa do zasiłku na okres od dnia 12 marca 2020r. do dnia 15 lipca 2020r. , natomiast w związku z nabyciem prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, z dniem 6 sierpnia 2020r. E. K. utraciła w ogóle status osoby bezrobotnej i wiążące się z tym prawo do zasiłku.

Formalnie powódka pozostawała osobą bezrobotną z prawem do stosownego zasiłku w okresie od dnia 16 lipca 2020r. do dnia 5 sierpnia 2020r., czyli przez 21 dni.

(dowód- decyzja PUP z dnia 17.11.2020r.-k.19, przesłuchanie powódki E. K.- k. 160-160v.,e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min. 00:26:04-00:43:41)

W listopadzie 2020r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych potrącił ze świadczenia rehabilitacyjnego przyznanego powódce od dnia 18 stycznia 2020r. do dnia 15 lipca 2020r. na skutek wyroku Sądu Rejonowego w B. wydanego w sprawie o sygn. VII U 413/20 oraz z renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznanej od dnia 6 sierpnia 2020r. , wypłacone E. K.- od dnia 12 marca 2020r. do dnia 15 lipca 2020r. oraz od dnia 6 sierpnia 2020r. od dnia 31 października 2020r. - zasiłki dla osoby bezrobotnej i przekazał je na rachunek bankowy Powiatowego Urzędu Pracy w I..

(dowód -zawiadomienie ZUS z dnia 17.11.2020r.-k. 26, pismo PUP w I. z dnia 17.11.2020r.-k. 27 oraz z dnia 9.02.2021r.-k. 28, przesłuchanie powódki E. K.- k. 160-160v.,e-protokół z dnia 11.10.2021r.-min. 00:26:04-00:43:41)

Pismem osobistym z dnia 24 marca 2021r., a następnie pismem z dnia 17 czerwca 2021r. autorstwa ustanowionego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, powódka wezwała byłego pracodawcę- pozwany Gminny Ośrodek Pomocy (...) w I. do zapłaty odprawy rentowej. Wskazała, że chorowała jeszcze w trakcie zatrudnienia u strony pozwanej, obecnie jest osobą niepełnosprawną i otrzymuje rentę z ZUS.

Pozwany pismem z dnia 25 czerwca 2021r. odmówił powódce zapłaty oczekiwanej odprawy rentowej. Podał, że roszczenie E. K. jest niezasadne albowiem od dnia 16 lipca 2020r. do dnia 5 sierpnia 2020r. powódka była osobą bezrobotną i z tego tytułu otrzymywała zasiłek dla bezrobotnych, co z kolei sprawiło, że między rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem powódki na rentę nie było związku czasowo- przyczynowego, tym bardziej, że od rozwiązania umowy o pracę a przejściem powódki na rentę upłynęło 524 dni.

(dowód - wniosek powódki o odprawę rentową z dnia 24.03.2021r.-k. 88, wezwanie do zapłaty odprawy rentowej z dnia 17.06.2021r.-k.15-16, pismo pozwanego z dnia 25.06.2021r.-k. 14)

Miesięczne wynagrodzenie E. K. wyliczone według zasad obowiązujących przy obliczaniu ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wynosiło 4.210,00 zł brutto.

(dowód - zaświadczenie z dnia 3.08.2021r.-k. 72)

Zgodnie z art. 123 ustawy z dnia 12 marca 2004r. o pomocy społecznej(t.j. -Dz.U z 2020r., poz. 1876 z póź.zm.) w zw. z art. 36 ust. 2 w zw. z art. 38 ust. 3 pkt 3 i art. 38 ust. 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o pracownikach samorządowych (t.j.- Dz. U z 2019r., poz. 1282 z póź. zm.) w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy pracownikowi przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości- po 20 latach pracy- sześciomiesięcznego wynagrodzenia, a wynagrodzenie to oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy.

Powódka legitymowała się ponad 20 letnim stażem pracy u strony pozwanej.

(bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaoferowanych przez obie strony dowodów z dokumentów, w tym dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych powódki i aktach sprawy Sądu Rejonowego wB.o sygn. VII U 413/20, a także w oparciu o zeznania świadka D. P. i dowód z przesłuchania stron – powódki E. K. oraz Kierownika pozwanego (...)E. S..

Dowody z dokumentów Sąd uznał za wiarygodne albowiem nie budziły one jakichkolwiek wątpliwości tak w zakresie autentyczności, jak i twierdzeń w nich zawartych, a żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich mocy dowodowej. Podobnie jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania przesłuchanego w sprawie świadka- wieloletniego pracownika pozwanego - D. P., jak i zeznania stron- powódki i Kierownika strony pozwanej Zeznania powyższe były rzeczowe, logiczne i spójne, korelowały z pozostałym, zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Co istotne - stan faktyczny analizowanej sprawy był w gruncie rzeczy bezsporny, jednak każda ze stron procesu wiązała z nim odmienne skutki prawne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo E. K. o zapłatę odprawy rentowej zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 123 ustawy z dnia 12 marca 2004r. o pomocy społecznej(t.j. -Dz.U z 2020r., poz. 1876 z póź.zm.) w zw. z art. 36 ust. 2 w zw. z art. 38 ust. 3 pkt 3 i art. 38 ust. 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o pracownikach samorządowych (t.j.- Dz. U z 2019r., poz. 1282 z póź. zm.) w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy pracownikowi przysługuje jednorazowa odprawa. Regulacja powyższa stanowi lex specialis w stosunku do regulacji zawartej w art. 92¹ § 1 k.p., który z kolei przewiduje, iż pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje odprawa pieniężna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia.

Przedmiotowa odprawa rentowa, jak wskazał Sąd Najwyższy chociażby w uchwale z dnia 7 stycznia 2000r., wydanej w sprawie o sygn. akt III ZP 18/99, ma charakter świadczenia powszechnego, jednorazowego i przysługuje wszystkim pracownikom, których stosunek pracy ustał w warunkach określonych w przywołanych przepisach, bez względu na rodzaj umowy o pracę (terminowa czy bezterminowa), przyczynę niezdolności do pracy (ogólny stan zdrowia, choroba zawodowa czy wypadek przy pracy), zakres tej niezdolności (całkowita czy częściowa) oraz charakter renty (stała czy okresowa).

Warunkiem przyznania prawa do odprawy rentowej jest ustanie stosunku pracy w związku z przejściem pracownika na rentę, przy czym poprzez „ustanie” stosunku pracy rozumie się rozwiązanie stosunku pracy zarówno wskutek złożenia oświadczeń woli stron, jak i wskutek innych zdarzeń prawnych. Ustanie stosunku pracy jest więc pojęciem szerszym, aniżeli rozwiązanie umowy o pracę. Ustanie stosunku pracy może być spowodowane zarówno rozwiązaniem umowy za porozumieniem stron, wypowiedzeniem przez jedną ze stron czy też upływem czasu, na jaki umowa była zawarta. W rozumieniu cytowanych przepisów przejście na rentę nie musi być więc wyłączną przyczyną ustania stosunku pracy, natomiast pomiędzy ustaniem stosunku pracy a przejściem na rentę musi istnieć związek przyczynowy. Związek przyczynowy może mieć charakter: a) czasowy - wówczas, gdy rozwiązanie umowy o pracę zbiega się z nabyciem prawa do świadczenia, b) charakter przyczynowy – gdy ustanie stosunku pracy następuje z tego względu, że pracownikowi przysługuje prawo do świadczenia rentowego, c) czasowo – przyczynowy, gdzie przyczyną rozwiązania umowy o pracę jest nabycie prawa do świadczenia oraz d) charakter funkcjonalny, który oznacza, że ustanie stosunku pracy definitywnie zmienia status osoby pracującej na status emeryta czy rencisty. Pogląd, z którego wynika, iż związek ustania stosunku pracy z przejściem na rentę nie musi być przyczynowo -skutkowy, ale może być tylko funkcjonalny albo czasowy, wyrażony został w tezie 3 wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2008r., w sprawie o sygn. akt I PK 54/08.

Zauważyć należy także, iż prawo do pieniężnej odprawy emerytalnej lub -jak w przedmiotowej sprawie- odprawy rentowej, należy do płacowych uprawnień pracowniczych, których można pozbawić pracownika wyłącznie w razie wystąpienia normatywnie określonej przeszkody jego nabycia, którą jest wyłącznie zakaz ponownego nabycia tego prawa przez pracownika, który wcześniej taką odprawę otrzymał. Zatem uznanie, iż inne przyczyny mogą stanowić podstawę do odmowy przyznania odprawy winny być w sposób szczególny uzasadnione.

W analizowanej sprawie strona pozwana wnosząc o oddalenie powództwa podniosła brak jakiegokolwiek związku przyczynowego pomiędzy zakończeniem stosunku pracy, który łączył powódkę i pozwanego a przejściem E. K. na rentę.

Pozwany Gminny Ośrodek Pomocy (...) w I. wywoził, iż

- powódka E. K. w okresie zatrudnienia u strony pozwanej systematycznie chodziła do pracy i nigdy nie zgłaszała pracodawcy jakichkolwiek problemów ze zdrowiem psychicznym, nie przedstawiła mu jakiegokolwiek dokumentu medycznego stwierdzającego jej niezdolność do pracy z tytułu zaburzeń depresyjnych i nigdy nie podnosiła, by miała problemy z relacjami interpersonalnymi lub zaburzenia lękowe związane z wykonywaniem obowiązków służbowych,
- strony rozwiązały z dniem 28 lutego 2019r., za porozumieniem stron, łączącą ich bezterminową umowę o pracę, jednak powyższe nastąpiło na wyraźną prośbę powódki, która wcześniej, bo dnia 26 lutego 2021r., została przez pozwanego zwolniona z pracy w trybie dyscyplinarnym, bez zachowania okresu wypowiedzenia, na podstawie art. 52 § 1 pkt 2 k.p., w związku z popełnieniem przez powódkę przestępstwa sfałszowania podpisu Kierownika pozwanego (...) na dokumentach urzędowych, co jednoznacznie oznaczało, że celem rozwiązania stosunku pracy nie było przejście powódki na rentę,
- w sprawie brak było podstaw do wypłacenia powódce odprawy rentowej albowiem E. K. od dnia 16 lipca 2020r. do dnia 5 sierpnia 2020r. była osobą bezrobotną, otrzymywała z tego tytułu zasiłek dla bezrobotnych i w związku z powyższym nie zaistniał związek czasowo-przyczynowy między rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem powódki na rentę oraz nie doszło do płynnego przejścia E. K. ze statusu pracownika na status rencisty, tym bardziej, że od rozwiązania stosunku pracy łączącego strony do dnia przejścia powódki na rentę upłynęły 524 dni.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu -zdaniem Sądu – należy uznać go za chybiony. Wiedza pracodawcy o chorobie pracownika i o jego zamiarze przejścia na emeryturę czy rentę nie mały i nie mają bowiem znaczenia dla nabycia prawa do odprawy, co zauważył Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 14 czerwca 2012r., w sprawie o sygn. akt I PK 229/11.

Jeśli chodzi o drugi z zarzutów strony pozwanej, to- jak już Sąd wcześniej wskazał w niniejszym uzasadnieniu- skoro prawo do odprawy jest świadczeniem powszechnym i jednorazowym, zatem „związek” ustania stosunku pracy pracownika z przejściem na rentę musi być interpretowany w sposób szeroki. Wąskie rozumienie „związku” ustania zatrudnienia z uzyskaniem przez pracownika prawa do renty nie uwzględniałoby – w ocenie Sądu- zdarzających się wypadków braku zharmonizowania przepisów prawnych i ignorowałyby obiektywne aspekty życia codziennego, prowadząc niejednokrotnie do pozbawienia pracownika możliwości skorzystania z prawa do odprawy pieniężnej tylko dlatego, że z przyczyn od niego niezależnych przejście na rentę nie zbiegło się w czasie z ustaniem zatrudnienia. Należy zatem stwierdzić, że skoro ustawodawca uzależnił prawo do odprawy od „związku” - a nie od „powodu” lub „przyczyny” - ustania zatrudnienia z nabyciem uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy, to oznacza, że chciał zapobiec takim właśnie sytuacjom.

W przedmiotowej sprawie, co jest okolicznością bezsporną i wynika ewidentnie dodatkowo ze świadectwa pracy z dnia 4 marca 2019r., pozwany pracodawca rozwiązał z powódką bezterminową umowę o pracę na podstawie porozumienia stron. Powyższy sposób rozwiązania stosunku pracy był spowodowany tym, że pozwany, a konkretnie Kierownik (...) w I.-E. S., doceniła okoliczność długoletniego zatrudnienia E. K., co zresztą wynika ze zgodnych zeznań świadka D. P. oraz strony pozwanej właśnie w osobie Kierownik E. S.. Takie okoliczności faktyczne - w ocenie Sądu- wyeliminowały możliwość powoływania się przez pozwanego na pierwotnie zastosowany - dyscyplinarny, w trybie art. 52 § 1 pkt 2 k.p.- sposób rozwiązania umowy o pracę z powódką, skoro w rzeczywistości stosunek pracy łączący strony nigdy nie został rozwiązany w trybie natychmiastowym, z winy pracownika. Przyczyną ustania stosunku pracy było porozumienie stron, którego- zdaniem Sądu- nie można obecnie, na etapie postępowania sądowego o zapłatę odprawy rentowej, przekształcać dla celów obronnych pozwanego w rozwiązanie umowy w innym trybie. Porozumienie stron jest wspólnym oświadczeniem woli pracodawcy i pracownika i nie jest konieczne podawanie przyczyn tego oświadczenia woli, zaś odprawa emerytalno-rentowa nie jest powiązana ze sposobem i przyczyną ustania stosunku pracy, nie spełnia funkcji wychowawczej lecz ma charakter kompensacyjny.

Stwierdzić w końcu należy - biorąc pod uwagę trzeci z podniesionych przez pozwanego zarzutów - iż prawo E. K. do odprawy rentowej nie zostało zniweczone poprzez fakt, iż powódka nie od razu udała się na rentę z tytułu niezdolności do pracy, lecz uczyniła powyższe dopiero po wyczerpaniu zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego, a także po upływie 21 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych. W ocenie Sądu - w ustalonym w sprawie stanie faktycznym „związek” między rozwiązaniem umowy pracę a nabyciem przez powódkę prawa do renty zaistniał. Należy podkreślić, iż E. K. zachorowała na zespół depresyjny jeszcze w czasie trwania stosunku pracy z pozwanym (...) w I., bo około roku 2009 i to właśnie depresja powódki sprawiła, że na początku 2019r. stan jej zdrowia uległ znacznemu pogorszeniu na tyle, że uczynił E. K. niezdolną do pracy i był podstawą pobierania przez nią świadczeń z ubezpieczenia chorobowego również po rozwiązaniu umowy o pracę (zasiłek chorobowy przez 182 dni i świadczenie rehabilitacyjne przez 1 rok). Co istotne, do dnia uzyskania prawa do renty, powódka nie wyzdrowiała i w dalszym ciągu leczyła się u psychiatry z powodu zespołu depresyjnego. Potwierdziły to zgromadzone w sprawie dokumenty, opinie biegłych psychologa i lekarza psychiatry sporządzone na potrzeby sprawy Sądu Rejonowego w B. o sygn. VII U 413/20, orzeczenia lekarzy orzeczników ZUS oraz zeznania samej powódki E. K.. W świetle przedstawionych wyżej faktów Sąd nie miał wątpliwości co do tego, że wystąpienie przez powódkę w dniu 19 sierpnia 2020r. z wnioskiem o rentę , po przeszło roku od ustania stosunku pracy, miało związek z rozwiązaniem umowy o pracę. Bezspornie bowiem powodem wystąpienia przez E. K. o przyznanie świadczenia rentowego było uprzednie ustanie stosunku pracy , a E. K. , po upływie okresu pobierania zasiłku chorobowego, świadczenia rehabilitacyjnego, a później- przez 21 dni, także zasiłku dla bezrobotnych, nie odzyskałszy zdrowia z powodu zachorowania na zespół depresyjny, które miało miejsce jeszcze przed rozwiązaniem umowy o pracę, była zmuszona wystąpić z wnioskiem o przyznanie renty celem zapewnienia sobie źródła utrzymania. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie wystąpił funkcjonalny związek przyczynowy pomiędzy ustaniem zatrudnienia a prawem do renty i faktu tego w żaden sposób nie mogła zmienić okoliczność posiadania przez powódkę statusu osoby bezrobotnej od dnia 16 lipca 2020r. do dnia 5 sierpnia 2020r. Z całą mocą należy podkreślić, iż ubieganie się przez E. K. o świadczenie z PUP było konieczne. ZUS odmówił powódce prawa do dalszego świadczenia rehabilitacyjnego, utraciła ona w ten sposób nie tylko źródło dochodów i utrzymania, ale także ubezpieczenie zdrowotne, niezbędne jej do kontynuowania leczenia psychiatrycznego. Wprawdzie powódka odwołała

się od niekorzystnej dla niej decyzji ZUS do Sądu Rejonowego wB., ale wyrok w sprawie VII U 413/20 zapadł dopiero w dniu 28 listopada 2020r., a samo oczekiwanie na powyższe rozstrzygnięcie i utrzymujący się zły stan zdrowia oraz niezdolność do pracy skłoniły powódkę do wystąpienia w dniu 19 sierpnia 2020r. z wnioskiem o rentę, która przyznana została od dnia 6 sierpnia 2020r., na mocy decyzji ZUS z dnia 17 listopada 2020r. To nie z winy powódki doszło w sprawie do przerwania pobierania przez nią świadczeń z ubezpieczenia chorobowego. Powódka nie odzyskała zdrowia na 21 dni, kiedy pobierała zasiłek dla bezrobotnych, mimo iż zdolność do pracy zadeklarowała w momencie składania wniosku w PUP-co do tego Sąd nie miał żadnych wątpliwości. W kontekście powyższych ustaleń faktycznych stwierdzić należało, że pomiędzy ustaniem zatrudnienia w dniu 28 lutego 2019r. a udaniem się na rentę przez powódkę w dniu 6 sierpnia 2020r. zaistniał ewidentny związek funkcjonalny, co uczyniło roszczenie powódki o zapłatę odprawy rentowej jak najbardziej zasadnym i zasługującym na uwzględnienie.

Co do wysokości dochodzonej przez powódkę odprawy rentowej, to nie była ona sporna. E. K., jako pracownik z ponad 20 letnim stażem pracy, była uprawniona do odprawy rentowej w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia. Zgodnie z art. 123 ustawy z dnia 12 marca 2004r. o pomocy społecznej (t.j. -Dz.U z 2020r., poz. 1876 z póź.zm.) w zw. z art. 36 ust. 2 w zw. z art. 38 ust. 3 pkt 3 i art. 38 ust. 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o pracownikach samorządowych (t.j.- Dz. U z 2019r., poz. 1282 z póź. zm.) w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy pracownikowi przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości- po 20 latach pracy- sześciomiesięcznego wynagrodzenia, a wynagrodzenie to oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy. W analizowanej sprawie należna powódce odprawa rentowa wynosiła 25.260,00zł. brutto (6x 4.210,00zł. brutto), którą to kwotę Sąd zasądził w punkcie 1 wyroku.

Należność główną Sąd zasądził-zgodnie z żądaniem zawartym w pozwie- wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, a to na podstawie art. 481§ 1 i 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p., który przewiduje, że jeżeli dłużnik-in casu pozwany pracodawca- opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel – w przedmiotowej sprawie powódka – może żądać odsetek ustawowych za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Prawo do odprawy rentowej staje się wymagalne, powstaje w chwili spełnienia wszystkich przesłanek uzasadniających jej przyznanie, tj. w dacie przyznania prawa do renty, jeżeli następuje to po pewnym czasie od rozwiązania stosunku pracy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2012 r., I PK 24/12,OSNP 2013, Nr 15-16, poz. 172).Datą przyznania prawa do renty jest – w ocenie Sądu- dzień przyznania świadczenia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. W analizowanej sprawie renta została przyznana E. K. decyzją ZUS z dnia 17 listopada 2020r. Zaszło wówczas określone zdarzenie prawne, które doprowadziło do zmiany statusu powódki ze statusu pracownik na status rencista i tym samym uzasadniało wypłatę na rzecz powódki przedmiotowej odprawy rentowej. Skoro płatność ta nie nastąpiła w terminie, zatem powódka miała prawo żądać odsetek ustawowych za opóźnienie od należności głównej, jednak nie tak, jak wskazała w pozwie od dnia 1 marca 2019r., ale od dnia 17 listopada 2020r. do dnia zapłaty, co też mając na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku, zaś w pozostałej części powództwo o zapłatę odsetek jako bezzasadne oddalił, co zawarł w punkcie 2 wyroku.

W punktach 3-4 wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania, a to na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu wyrażonej w art. 98 k.p.c.

W punkcie 3 wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa-Kasy Sądu Rejonowego w Inowrocławiu, opłatę od pozwu w kwocie 1.263,00zł.(5% wps, tj. 5% z 25.260,00zł.), od uiszczenia której z mocy ustawy zwolniona była powódka, orzekając tak na podstawie art.98 k.p.c. w zw. z art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r.o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.), zaś w punkcie 4 wyroku, również na podstawie art.98 § 1 k.p.c. oraz art.98 §1¹ k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.600,00zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zgodnie z §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2018, poz. 265). Rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego Sąd nie oparł na przepisie §9 ust. 1 pkt 2 przywołanego rozporządzenia albowiem odprawa rentowa, która była przedmiotem niniejszego postępowania nie jest ani wynagrodzeniem za pracę, ani innym odszkodowaniem. Jest innym świadczeniem związanym z pracą i dlatego

też nie było podstaw do obniżenia wynagrodzenia pełnomocnika powódki w osobie radcy prawnego do 75% stawki minimalnej określonej w §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

W punkcie 5 wyroku Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 477² § 1 k.p.c.

I., dnia 8 listopada 2021r.

Sędzia Alicja Lisiecka